

Пиерина не искаше да приеме никакви подаръци и не желаше да вземе прѣдложената голѣма парична сума.

— Не ща пари, не ща! викаше тя.

— Но защо не щешъ да вземешъ тѣзи пари, чудно момиченце? И не искашъ ли нѣкаква друга помощъ отъ насъ? — питаха очудени пѣтницитъ.

Пиерина по едно врѣме се обади:

— Азъ виждамъ, добри хора, че вие искате да направите нѣщо за мене. Тогава чуйте тази моя молба: помолете началството, да не ни изгонва отъ тука. Нека ни оставятъ въ този малъкъ кантонъ, дѣто сме се родили съ моето болно братченце, и дѣто нашето сѣмейство е прѣкарвало толкова врѣме. Ние ще можемъ да вършимъ работата на покойния мой баща.

— Оставете тази работа на мене, каза единъ господинъ, който бѣше инженеръ при централната управа на желѣзниците. Слѣдъ този подвигъ на малката героиня, тя нѣма да бѣде уволнена. Вие въ всѣки случай, приемоте тѣзи пари. Ако не се съгласятъ да ви оставятъ въ този участъкъ, който е свързанъ съ голѣми отговорности, съ тѣзи пари вие ще можете да си купите къща и да заживѣете по-честито.

Прѣзъ това врѣме запристигаха кола и каруци за прѣнасяне на багажа. Имаше и катъри за пѣтницитъ.

На тръгване всички цѣлуваха съ благодарностъ Пиерина и ѝ оставяха по нѣщичко за споменъ.

Когато всичко си тръгна пакъ по старому, Пиерина каза на майка си, че тя още не може да дойде на себе си слѣдъ ужасната случка.